

13. (Pešikan, SDZb, 15) M. Pešikan, *Starocrnogorski srednjokatunski i lješaški govori*, Srpski dijalektološki zbornik, 15.
14. (Stevanović, 1939) M. Stevanović, *Naporedna upotreba zamenice k o j i i odnosnih svezica: d a, g d e, k a k o, t e i š t o*, Naš jezik, 6, Beograd, 1939.
15. (Stevanović, 1974) M. Stevanović, *Savremeni srpskohrvatski jezik II*, Beograd, ²1974.
16. (Stevanović, 1975) M. Stevanović, *Savremeni srpskohrvatski jezik I*, Beograd, ³1975.
17. (Veber, 1862) A. Veber Tkalčević, *Skladnja ilirskoga jezika za niže gimnazije*, Beč, 1862.

S a ž e t a k

Ivo Pranjković, Filozofski fakultet, Zagreb
UDK 801.561:808.62, izvorni znanstveni članak, primljen za tisak 23. travnja 1986.

On the Relativizers k o j i and š t o

The paper discusses the syntactic status and functions of the relativizers *k o j i* and *š t o* in standard Croatian.

MODALNI GLAGOLI

Marko Samardžija

M. Đorđević: "Verbalphrase und Verbvalenz. Untersuchungen zur deutsch-serbokroatischen kontrastiven Grammatik", "Deutsch im Kontrast", sv. 2, Heidelberg, 1983, str. 225.

Izraslo iz samog temelja Tesnièreove gramatike zavisnosti, iz njegove verbocentrične koncepcije rečeničnog ustrojstva,¹ proučavanje valentnosti glagola kao najjači odvjetak teorije valentnosti od svojih je najranijih početaka, bar što se njemačkih autora tiče, težilo, između ostalog, i jednom praktičnom cilju: obradbom valencijskih značajki glagola stvoriti sustav pravila za oblikovanje gramatičnih rečenica određenog (konkretno: njemačkog) jezika koji će strancu što uči taj jezik omogućiti da bez „jezične kompetencije” izvornog govornika ovlada mehanizmom za proizvodnju jednostavnih rečenica. Odavde do kontrastivnog proučavanja jezika put nije bio dug. Od dviju njemačkih „škola” proučavanja valentnosti glagola, lajpciške i manhajmske, kontrastivnom proučavanju njemačkog izrazitije je okrenuta manhajmska. U Institutu za njemački jezik u Mannheimu radi se na nizu kontrastivnih projekata. (njemačko-rumunjski, njemačko-danski, njemačko-

¹ Ovo ne znači da je cijela teorija valentnosti izrasla iz Tesnièreova djela. U sovjetskom jezikoslovlju npr. jedan pravac u proučavanju valentnosti (B. M. Lejkina, L. N. Zazorina, V. P. Berkov) svojom teorijskom osnovom drži studiju „O grammatičeskoj kategorii” S. D. Kacnel'sona („Vestnik Leningradskogo universiteta”, 1947, br. 2, str. 114–134).

-španjolski itd.). Jedan od njih je i njemačko-hrvatskosrpski kontrastivni projekt koji bi trebao rezultirati njemačko-hrvatskosrpskom kontrastivnom gramatikom. U okviru tog projekta nastale su i studije Milivoja Đorđevića o njemačkim glagolima koji otvaraju mjesto infinitivu i njihovim ekvivalentima u hrvatskom i(li) srpskom. Riječ je o glagolima koje hrvatske i srpske gramatike na temelju jedne zajedničke sintaktičke značajke, da uza se u rečenici zahtijevaju infinitiv, nazivaju „glagolima nepotpuna značenja” ne razvrstavajući ih dalje unutar tako dobivene skupine.

Slijedeći rješenja ovog problema uobičajena u njemačkim gramatikama i ono što su o sintakto-semantičkoj naravi tih glagola spoznali hrvatski i srpski jezikoslovci, Đorđević je pokušao dokazati da je i u hrvatskome unutar skupine „glagolâ nepotpuna značenja” moguće razlikovati neke cjelovite podskupine (npr. modalne i modalitetne glagole). Po tome su ove studije dvostruk prinos: prinos kontrastivnom proučavanju valentnosti glagola u njemačkom i hrvatskom i prinos proučavanju sintakto-semantičke naravi „glagola nepotpuna značenja” u hrvatskome.

U knjizi „Glagolska fraza i valentnost glagola” skupljene su tri Đorđevićeve kontrastivne studije: „Njemački modalni glagoli i njihovi ekvivalenti u hrvatskosrpskome” (”Die deutschen Modalverben und ihre Entsprechungen im Serbokroatischen”, str. 3–83), „Njemački infinitivni glagoli i njihovi ekvivalenti u hrvatskosrpskome” (”Die deutschen Infinitivverben und ihre Entsprechungen im Serbokroatischen”, str. 85–126) i „Modalitetni glagoli u njemačkom i hrvatskosrpskom” (”Die Modalitätsverben im Deutschen und Serbokroatischen”, str. 129–196).

Četvrta je u knjizi studija U. Engela i P. Mikića „Valentnost u njemačkom i u hrvatskosrpskom. Prijedlog za kontrastivne opise” (”Valenz im Deutschen und im Serbokroatischen. Ein Vorschlag für kontrastive Beschreibungen”, str. 197–225).

Kako je U. Engel vodeći teoretičar valentnosti u Mannheimu i kako je ova studija, premda stavljena na kraj knjige, neka vrsta prolegomene njemačko-hrvatskosrpskim kontrastivnim proučavanjima, prvo ću sažeto prikazati osnovne Engelope i Mikićeve teze. Time će biti jasniji i teorijsko-metodološki okvir Đorđevićevih kontrastivnih proučavanja.

Nasuprot bicentričnu shvaćanju rečenice utemeljenu na jednakoj sintaktičkoj vrijednosti subjekta i predikata koje tradicionalna gramatika prilično dosljedno zagovara, gramatika zavisnosti rečenicu tumači kao na odnosima zavisnosti utemeljenu sintaktičku piramidu. Vrh te piramide zauzima element koji je *strukturno središte rečenice* jer je nadređen ostalim rečeničnim dijelovima. Iako je po Tesnièreu taj element glagol, ipak je u kasnijem razvoju ove sintaktičke teorije različito odgovarano na pitanje o strukturnom središtu rečenice.

Za Engela finitni je glagol strukturno središte rečenice.² O sposobnosti glagola da u svojoj okolini zahtijeva brojem i (sintaktičkom i semantičkom) vrstom određene elemente, tj. o njegovoj valentnosti, izravno ovisi „veličina” jednostavne rečenice. U rečenici

² Manhajmski teoretičari dosljedno zagovaraju ovakvo stajalište usprkos nizu problema koje ono otvara (npr. o valentnosti pomoćnih glagola u složenim glagolskim vremenima i načinima i sl.). Lajpciški teoretičari strukturnim središtem rečenice smatraju *glagol* i to „ne samo finitni glagol, ali također ne ni predikat u tradicionalnom smislu”. V. G. Helbig: „Zu einigen Spezialproblemen der Valenztheorie”, „Deutsch als Fremdsprache”, god. VIII (1971), br. 5, str. 277.

se, naravno, može pojaviti i više elemenata negoli ih glagol zahtijeva. Iz čega slijedi da se svi elementi neke rečenice (zvat ćemo ih komplementima) mogu podijeliti u dvije skupine: skupinu onih što su valentnošću glagola uvjetovani (dopune) i skupinu čija je pojava u rečenici valentnošću neuvjetovana (dodaci). Budući da su samo dopune konstitutivni činioci gramatičnosti rečenice, samo su one predmetom proučavanja valentnosti glagola.

U njemačkom razlikuje Engel deset morfosintaktičkih razreda dopuna: D_0 – nominativna dopuna, D_1 – akuzativna dopuna, D_2 – genitivna dopuna, D_3 – dativna dopuna, D_4 – prijedložna dopuna, D_5 – priložna dopuna stanja, D_6 – priložna dopuna smjera, D_7 – imenska dopuna, D_8 – pridjevska dopuna i D_9 – glagolska dopuna. U ovom sustavu dopuna jednako su vrednovane sve dopune bez obzira na njihov različit status u tradicionalnoj gramatici. Istodobno, sustav „pokriva” nekoliko sintaktičkih odnosa tradicionalne gramatike: odnos subjekt–predikat (D_0), odnos predikat–objekt (D_1 – D_4), odnos predikat–priložna dopuna (D_5 i D_6), odnos između glagola i imenskog dijela predikata (D_7 i D_8) te, u tradicionalnoj gramatici posebno neimenovan, odnos između finitnog glagola („nepotpuna značenja”) i infinitiva (D_9).

Ovaj sustav dopuna, po Engelovu i Mikićevu sudu, dostaje za opis sintaktičkih okolina njemačkih glagola, a, uz jednu nadopunu (nadopunu razredom u njemačkom nepostojećih instrumentalnih dopuna – D_{10}), i za takav opis glagola u hrvatskome.³ A dostaje, naravno, i za kontrastivno proučavanje ovih dvaju jezika.

Đorđević je svojim kontrastivnim istraživanjima obuhvatio samo jedan podrazred dvovalentnih glagola, onih što otvaraju mjesto nominativnoj i glagolskoj dopuni. Unutar ove podskupine glagola (koje naziva *Nebenverben*) Engel u njemačkom razlikuje pomoćne, modalne, modalitetne, infinitivne i participne glagole.⁴ Kao što je iz naslovâ studija razaznatljivo. Đorđević je kontrastivno proučio valencijske značajke modalnih, modalitetnih i infinitivnih glagola.

Nasuprot gramatikama njemačkog jezika u kojima se o modalnim glagolima uobičajeno govori kao o posebnoj i priličnoj zaokruženoj grupi glagola, hrvatske i srpske gramatike, kao što rekoh, svoju skupinu „glagola nepotpuna značenja” ne dijele dalje ni po kojem kriteriju. Vođen prvenstveno praktičnim, upravo didaktičkim razlozima Đorđević je u svojim studijama pokušao učiniti što gramatike nisu.

Modalni su po Đorđeviću glagoli koji udovoljavaju ovim trima kriterijima:

- a) da ne mogu stajati sami u rečenici nego uz njih mora biti glagolska dopuna (infinitiv ili da + prezent);
- b) da regiraju glagol tvoreći s njim složeni predikat, glagolsku frazu u kojoj za oba glagola mora postojati „identičnost subjekta” i
- c) da modificiraju radnju glagola koji regiraju (u smislu namjere, zahtjeva, dopuštenja i sl.) bez utjecaja na osnovnu strukturu rečenice jer ne konstituiraju vlastiti rečenični model (str. 12). Prema ovim kriterijima modalnima smatra autor glagole *dati se, htjeti, moći, morati, smjeti, trebati, umjeti, vrljati* (samo bezlično), *voljeti, vrijediti, znati i željeti*.

³ Engelovo i Mikićevo uvjerenje ne dijelim u cijelosti. V. o tome raspravu „Dopune u suvremenom hrvatskom književnom jeziku”, „Radovi Zavoda za slavensku filologiju”, knj. 21 (u tisku).

⁴ U. Engel: „Syntax der deutschen Gegenwartssprache”, Berlin, 1977, str. 112–113.

Budući da je autoru ishodišni jezik njemački, potom slijedi vrlo opširna i sustavna obradba osnovnih sintaktičko-semantičkih inačica njemačkih modalnih glagola i njihovih upravo pobrojanih hrvatskosrpskih ekvivalenata. Podrobno su raščlanjene međusobne sličnosti i razlike, a nakon obradbe svakog njemačkog modalnog glagola ti su odnosi prikazani i u preglednim tablicama (str. 27, 39, 43, 49, 53, 57 i 64). Uz to su rezultati kontrastivnog proučavanja modalnih glagola u ovim dvama jezicima rekapitulirani u petnaest točaka u „onomaziološkom prikazu” na kraju studije (str. 73–75). Studija o modalitetnim glagolima, treća u knjizi, koncipirana je unekoliko drugačije od studije o modalnim glagolima. Koncipirana je, zapravo, trodijelno. Iza uvoda slijedi opširno raspravljanje osnovnih značajki njemačkih modalitetnih glagola (str. 134–160), potom hrvatskosrpskih (160–180). Treći je dio kontrastivan prikaz njemačkih i hrvatskosrpskih modalitetnih glagola (180–193) i po njihovim sintaktičkim i po semantičkim značajkama.

Premda hrvatskosrpski modalitetni glagoli imaju zajedničkih značajki s ostalim „nepotpunim glagolima” (Nichtvollverben), posebno s modalnima, oni se, slično njemačkima, konstatira Đorđević na početku studije, mogu po svojim valencijskim (sintakto-semantičkim) značajkama izdvojiti u posebnu skupinu (str. 133). Tih je značajki ukupno pet.

1. Hrvatskosrpski modalitetni glagoli pojavljuju se pretežito u prezentu, aoristu, imperfektu i perfektu, a sasvim rijetko u drugim oblicima.

2. Većina modalitetnih glagola ima punoznačan homonim.

3. Infinitiv „punoznačnog glagola” kojemu je modalitetni otvorio mjesto nije zamjenljiv imenskom sintagmom. Ako je takva zamjena moguća, nije posrijedi modalitetni glagol.

4. Kad je uz modalitetni glagol, takav je infinitiv zamjenljiv zamjениčkom anaforam samo ako kontekst u potpunosti jamči da se takva anafora odnosi na infinitivnu dopunu.

5. Modalitetni glagoli u pravilu otvaraju mjesto infinitivnoj dopuni bez vidskih ograničenja. Iznimke su „fazni glagoli” (Phasenverben) koji otvaraju mjesto samo nesvršenim glagolima (str. 161–169).

Ovih pet značajki u istu skupinu, skupinu modalitetnih glagola, izdvaja ove glagole: *biti*, *činiti se*, *drznuti se*, *imati*, *izgledati*, *kaniti*, *misлити*, *namjeravati*, *nastojati*, *nastaviti*, *naumiti*, *običavati*, *početi*, *prestati*, *stati*, *uzeti*, *truditi se* i *usuditi se*. Uz napomenu da se glagoli *činiti se* i *izgledati* po nekim svojim značajkama ne uklapaju posve u ovaj popis (str. 169–172). Većina pobrojanih glagola ima homonimni punoznačni glagol. Bez „dvojnika” je ukupno šest glagola (*drznuti se*, *kaniti*, *namjeravati*, *naumiti*, *običavati* i *usuditi se*).

Popis značenjskih sadržaja koji se mogu izreći modalitetnim glagolima pokazuje da je dijelom riječ o „modalnim” sadržajima koji se inače izriču modalnim glagolima (namjera, nužnost, vjerojatnost) i tada modalitetni glagoli „konkuriraju” nekim modalnim glagolima (htjeti, morati, željeti). S druge strane, postoje sadržaji (nastojanje, smionost, hrabrost) koji se, ili isključivo ili pretežito, izriču modalitetnim glagolima i to tako da aktualizirani modalitetni glagol nije u postavi zamjenljiv drugim jezičnim elementom (str. 179–180).

Kontrastivni prikaz hrvatskosrpskih i njemačkih modalitetnih glagola potvrđuje postojanje zajedničkih značajki, sličnosti i razlika i na sintaktičkom i na semantičkom planu. Upravo ta činjenica izravno utječe na zanimljivost rezultata ovakvih proučavanja,

zanimljivost uočljivu već u utabličenim poredbenim pregledima odnosa između modalitetnih glagola u ovim dvama jezicima, na objema relacijama: njemačko-hrvatskosrpskoj i hrvatskosrpsko-njemačkoj (str. 191–193).

U drugoj studiji u knjizi, u studiji o njemačkim infinitivnim glagolima i njihovim hrvatskosrpskim ekvivalentima, obrađena je podrobno relativno mala (desetak glagola) i vrlo heterogena podskupina njemačkih „nepotpunih glagola” (Nebenverben). Namjera je autorova utvrditi načine porabe i (semantičke) funkcije infinitivnih glagola u njemačkome te njihove prijevodne ekvivalente u hrvatskome i(li) srpskome. Đorđević je dobro učinio što je svoja razmatranja većim dijelom ilustrirao primjerima iz njemačkih prijevoda hrvatskih i srpskih pisaca te hrvatskih i srpskih prijevoda pisaca s njemačkog jezičnog područja. Time je, istina, odstupio od općeprihvaćena načela proučavatelja valentnosti glagola da primjerima „iz korpusa” pretpostave rečenice modele jer su „neutralne” i jer ne sadrže podatke nebitne za proučavanje valentnosti. Čak bih rekao da Đorđevićev postupak uvjerljivo obesnažuje ove argumente.

Svakoj su studiji dodane bilješke, popis izvora i popis navođene literature (str. 75–83, 123–126 i 193–196). Kako se u tim trima popisima literature većina bibliografskih jedinica ponavlja, čini mi se da je trebalo sastaviti zajednički popis koji bi svojom cjelovitosti čitaocu knjige bio neusporedivo praktičniji.

Tri Đorđevićeve studije skupljene u knjizi „Glagolska fraza i valentnost glagola” i ovdje sažeto prikazane koristan su doprinos proučavanju valentnosti glagola i iz germanističke i iz kontrastivnolingvističke perspektive, a studije o modalnim i modalitetnim glagolima, k tomu, i teorijski nov doprinos serbokroatistici. Stoga ćemo se kod njih još malo zadržati.

Hrvatski gramatičari uočili su osobinu nekih glagola u hrvatskom književnom jeziku da otvaraju mjesto infinitivnu, ali se nisu upuštali u proučavanje njihove sintaktičko-semantičke naravi. Većina gramatičara za takve glagole nema ni posebna naziva. Govore tek o nekim ili mnogim takvim glagolima, „o velikom mnoštvu glagola koji se dopunjuju infinitivom” (Maretić). Florschütz ih naziva „nepotpunim glagolima” ne objašnjavajući o kakvoj je „nepotpunosti” riječ.

M. Stevanović u objema svojim gramatikama naziva ove glagole „glagolima nepotpuna značenja”, ali ne objašnjava ni pojam „nepotpunog” ni pojam „potpunog značenja”.

M. Peti u svojoj studiji o predikatnom proširku također ih naziva „glagolima nepotpuna značenja”, kao i Stevanović, ali njihovu posebnost ne određuje na značenjskoj razini, kao što bi se po nazivu moglo očekivati, nego na sintaktičkoj jer veli da ti glagoli, iako se po svojim morfološkim značajkama uklapaju u glagolski sustav hrvatskoga književnog jezika, „ne mogu u rečenicama sintaktički samostalno funkcionirati kao predikati”.

Riječ je dakle o skupini glagola (po mojim podacima ima ih nešto preko stotine) kojima je zajednička *valencijska značajka* da, pored nominativne (subjekta), otvaraju mjesto infinitivnoj dopuni. To znači da se, sintaktički gledano, ovi glagoli vladaju slično ostalim dvovalentnim glagolima (npr. glagolima bojiti, dočeti, očekivati, vladati itd.). Uz jednu posebnost. Za razliku od ostalih dvovalentnih glagola glagoli što otvaraju mjesto infinitivnoj dopuni ne konstituiraju rečenične modele jer iz njihove dvovalentnosti ne slijedi nužno da će rečenica u kojoj se pojavljuju biti tročlana, premda, istina, može biti

i tročlana (npr. Martina ne može zaspati.). Koliko će članova imati rečenica s ovakvim glagolom, ovisi o valentnosti infinitivne dopune kojoj je otvorio mjesto. Tih članova mora biti najmanje tri, kao u netom navedenu primjeru, a može ih biti i znatno više kao u poznatom primjeru *Brat je odlučio početi učiti voziti auto.*

Kod glagola što otvaraju mjesto infinitivnoj dopuni nije posrijedi semantička, značenjska „nepotpunost” kako sugerira naziv „glagoli nepotpuna značenja”, nego prvenstveno sintaktička značajka. Zato mislim da bi bilo točnije nazivati ih *infinitivnim glagolima*. Gramatike hrvatske i srpske ne daju odgovora na pitanje ima li među infinitivnim glagolima kakvih razlika. Đorđević, kao što smo izložili, misli da razlika ima te je upravo na osnovi njih pokušao izdvojiti podskupinu modalnih i podskupinu modalitetnih glagola. Pritom je, čini mi se, uspješniji i uvjerljiviji kad raspravlja o modalnim glagolima. Tomu je zacijelo doprinijela i činjenica što je upravo o modalnim glagolima već postojala iscrpna studija M. Kravara u kojoj su ovi glagoli promotreni prema njihovim vidskim značajkama.⁵ Budući da uz Kravara i Đorđevićev popis postoji i popis modalnih glagola P. Mrzović⁶ i da se ta tri popisa u znatnoj mjeri podudaraju (zajednički su im glagoli *dati (se), htjeti, moći, morati, smjeti, trebati, umjeti, valjati i znati*) usprkos različitim kriterijima po kojima su glagoli uvrštavani u modalne, očito je da će biti potrebna tek manja dodatna istraživanja da bi se otklonile preostale sumnje u modalnost nekih glagola (npr. glagolâ imati, voljeti i željeti). Prihvatimo li, naime, mišljenje F. Trávníčka da modalni glagoli, poput modalnih riječi uopće, nemaju s gramatičkog gledišta nikakvih osobitih značajki⁷ nego da je modalan onaj glagol koji modificira *značenje* drugog glagola, Đorđevićevo pribiranje triju spomenutih glagola modalnima čini mi se sasvim opravdanim.

Rečeno je razaznatljivo i iz primjerâ. Za glagol *imati*: Sad će mi još čitati lekciju što je filozofija i kako se *imam ponašati*... (M. Krleža). Joso je sjedio uvjeren, kao da *ima odsjediti* poseban program (Vj. Kaleb). Danas *imamo izvršiti* važan zadatak (J. Barković). Za glagol *voljeti*: *Volio sam noću lutati* za mirisima (P. Šegedin). *Nije volio ugledati* ni piljarevu ženu... (B. Belan). *Volim i sâm odlaziti* u posjete (I. Slamnig). Primjeri za glagol *željeti*: *Ja želim ostati* s tobom (P. Šegedin). Sad je stvarno *želio odgumiti* žarko rodoljublje... (R. Marinković). *Željela sam* s tobom stvarno *govoriti*... (M. Božić).

Manje uspješnim čini mi se pokušaj da se iz skupine infinitivnih glagola u posebnu podskupinu izdvoje tzv. modalitetni glagoli. Poticajem za ovaj pokušaj bilo je Đorđeviću očito stanje u njemačkom jeziku gdje su modalitetni glagoli prilično koherentna podskupina „sporednih glagola” (Nebenverben). A to je stanje umnogome drugačije negoli u hrvatskome i(li) srpskome. Kako su u njemačkim gramatikama modalni glagoli odavno utvrđeni kao posebna podskupina, to se ostali glagoli iz skupine, ostanimo kod Engelova naziva, „sporednih glagola” već prema tome otvaraju li mjesto infinitivu s prijedlogom *zu* ili samom infinitivu relativno jednostavno dijele u dvije podskupine: podskupinu modalitetnih i podskupinu (ostalih) infinitivnih glagola. U hrvatskom i(li) srpskom, međutim, po-

⁵ M. Kravar: „Aspektne osobitosti modalnih glagola (na srpsko-hrvatskom materijalu)”, „Radovi”, razdio lingvističko-filološki, god. V (1964), sv. 5, str. 35–48.

⁶ P. Mrzović: „Modalverben und Modalitatsverben im Serbokroatischen und ihre Entsprechungen im Deutschen”, „Radovi Instituta za strane jezike”, sv. 4, Novi Sad, 1983, str. 121–122.

⁷ F. Trávníček: „Tak zvaná modální slova”, „Ivšićev zbornik”, Zagreb, 1963, str. 383–387.

slije izdvajanja podskupine modalnih glagola ostaje još uvijek podug popis infinitivnih glagola sličnih semantičkih značajki te je daljnja razdioba vrlo otežana. Vjerojatno je zbog toga Đorđević svoj popis hrvatskosrpskih modalitetnih glagola popratio ovom napomenom: „Sastavljena lista ne pretendira naravno na potpunost. Zacijelo je moguće pronaći i druge glagole sličnih ili istih značajki s navedenim modalitetnim glagolima” (str. 176–177). Stoga ne začuđuje što popis modalitetnih glagola P. Mrazović obuhvaća trideset glagola prema osamnaest Đorđevićevih i što se na oba popisa nalazi samo devet glagola!⁸

Premda upravo ovaj podatak sjenom pitanja prekriva svrhu ovog pokušaja da se, po uzoru na njemački, iz infinitivnih izdvoji i podskupina modalitetnih glagola i budi sumnju glede njegova konačnog rezultata, sumnji u pozitivan sud o knjizi „Glagolska fraza i valentnost glagola” nema mjesta jer je, nedvojbeno, višestrano koristan prinos kontrastivnom proučavanju valentnosti glagola u dvama jezicima.

S a ž e t a k

Marko Samardžija, Filozofski fakultet, Zagreb

UDK 801.56:808.62, stručni članak, primljen za tisak 14. travnja 1986.

Modal Verbs

In connection with M. Đorđević's book "Verbal Phrase and the Valence of the Verb" ("Verbalphrase und Verbavalenz") the author discusses the criteria for the division of infinitive verbs in contemporary Croatian standard language.

STRUČNO NAZIVLJE I TERMINOLOGIJA

Igor Čatić

U Jeziku broj 5 pretprošloga godišta tiskan je tekst M. Mihaljević pod nazivom Nazivlje i terminologija.

Duh osvrta potakao me da napišem nekoliko riječi. Naime, 30. siječnja 1977. Vjesnik je tiskao moj dopis Uredništvu pod naslovom „Jesu li naziv i termin zaista istoznačnice”. Povod tom dopisu bio je razgovor B. Finke s novinarom Vjesnika, gdje je B. Finke izjednačio naziv i termin. O izjednačavanju ta dva naziva u radovima B. Finke govori i M. Mihaljević.

U navedenom dopisu opisao sam svoja iskustva stečena tijekom rada na nazivlju s područja polimerstva. Sada osam godina kasnije iskustva su još bogatija jer sam u međuvremenu predvodio skupinu autora koja završava objavljivanje trojezičnog rječnika polimerstva.

⁸ P. Mrazović: n. dj., str. 145.